

כמה מילים לשבחו של אלן איסטון ז"ל

לפני כ- 8 שנים כשעמד על הפרק בקיבוץ הסגירה של בית יונתן, אלן היה אחד המתנגדים להצעה ותמך בכל ליבו בהמשך קיומו של הבית הסיעודי. כשנבחרתי לתפקיד ניהול בית יונתן, מיד קבע איתי אלן פגישה. הוא הבין מיד שקיומו של הבית תלוי בהרחבתו ובא מוכן לפגישה עם רשימה של עמותות וקרנות אליהן ניתן לפנות כדי לגייס כספים. הוא לא הניח לי והיו לנו כמה פגישות בהן הוא הביע את דאגתו להמשך קיומו של בית יונתן.

מאז שהייתי בבית הסיעודי, אירגנה תמר וולפין כל שנה את טקס יום הכיפור בבית יונתן. כל שנה הגיעה תמר ואיתה אלן איסטון וגם איתן ויסבקר. אלן שר בקולו החזק והערב את כל נדרי, איתן תקע בשופר ותמר השמיעה את אבינו מלכנו בביצוע ברברה סטרייסנד. עוד לפני שנה, הטקס התקיים, אך השנה בעקבות הקורונה לא נכנס אף אחד לבית הסיעודי.

סיפור יוצא דופן נוסף היה בבית יונתן. הגיע אלינו דייר אנגלי בשם דניס ליפטון ששרת בחיל הים הבריטי במלחמת העולם השנייה. אלן שמע על כך ובא לבקרו, והתברר ששניהם שירתו באוניות נפרדות שהיו אחת ליד השניה באותה העת. אלן שרת במשחתת ולזכרוני דניס שרת על נושאת מטוסים ותפקיד אחת האניות הייתה להגן על השניה. למרות שלא הכירו אז, נרקמה ביניהם ידידות ואלן הגיע באופן קבוע לבית יונתן לבקר את חברו לנשק דניס.

תודה אלן על המסירות והנאמנות לבית הסיעודי ולחברך.

צילה בן רשף

